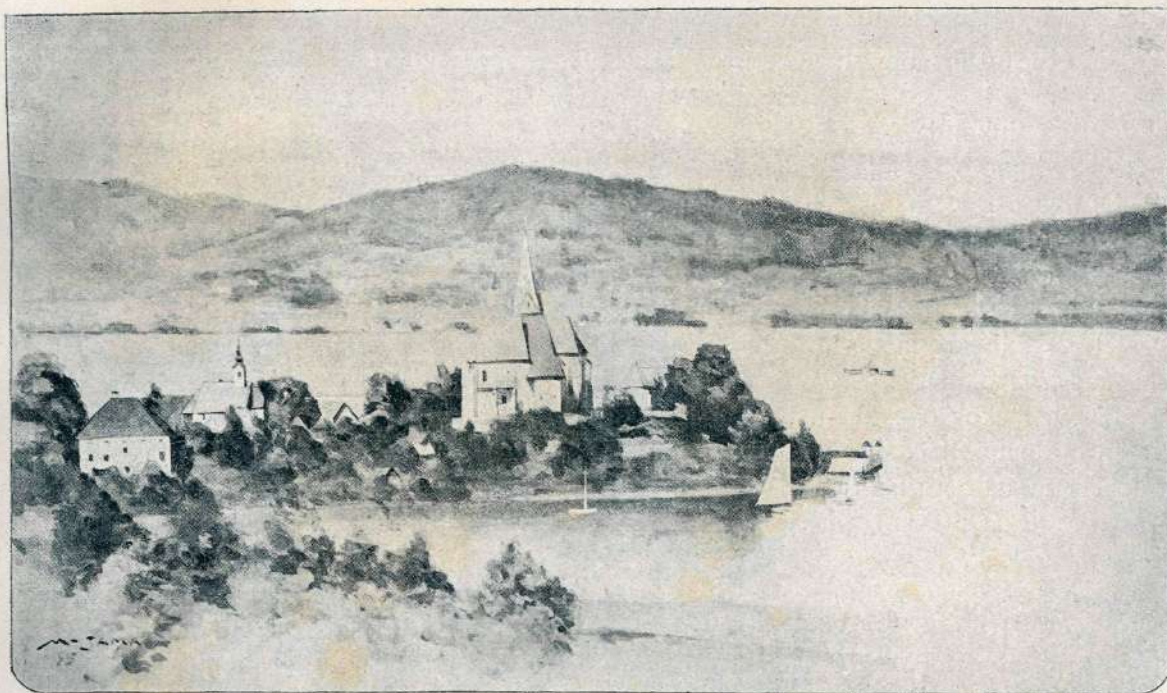

VRBSKO JEZERO.

M. JAMA.

FR. S. FINŽGAR:

KAKOR PELIKAN...

e, ne — ne morem več! Proč, daleč, bogvekam, kjer me nihče ne pozna! —

Moj Bog, to življenje! Ali se nisem ponižala do grude? Ali nisem molčala pred celim svetom, ko je moje srce vpilo do neba? Oj, žival — in človek! Boljša je žival. Mimo pohojenega trupla gre mirno svojo pot. Samo človek se vrača dan na dan nazaj, ko vidi črva, da se vije ob potu. Vrača se, krog ustnic s smehom, ki je lačen krvi. Ne gane se črv, in vendar ga sune ali zarine vsaj kamen nanj ali stopi trdo v blato, da brizgne in oškropi reveža...

Kaj morem zato, če se je zgodilo naenkrat, kakor bi se pogreznila gora. Visoko na vrhu sem stala. On me je dvignil, na cesti me je pobral. In vsi so se ozrli, vsi gledali na goro z nevoščljivimi očmi. In

sedaj se je pogreznila ta gora, z njo vred on — in jaz stojim zopet sredi ceste, kakor nekdaj...

O, da bi bilo kakor nekdaj!

Čez noč sem padla na cesto. Ni manjkalo za las, da nisem obležala za večnost. In jaz — Bog da bi bila! Ali z menoj je padlo dvoje dušic, ki še spita. Sam ta strašni padec jih ni probudil iz otroških sanj. Zato sem se pobrala sredi ceste, ker sem imela otroka v naročju.

Zagledali so me opotekajočo, usmiljenja vredno in tolažbe potrebno. Ali v nevoščljivih očeh ni bilo in je ni danes tolažbe in ni usmiljenja. Nevoščljive oči so se razveselile in so se zakrohotali. Kakor bi goro vzdignil krohot in jo posul name. In sedaj — vsak dan, za vsakim voglom, na vsaki stezi vesele in hvaležne oči, da sem vržena na cesto — —